

Nemzetközi Erasmus+ partnertalálkozó a Baktay Ervin Gimnáziumban

A dunaharaszti Baktay Ervin Gimnázium Erasmus+ projektjének a témája kapcsolódik az EU által az oktatás egyik központi problémájaként kezelt témához, a korai iskolaelhagyás megakadályozásához. Magyarországon a Tempus Alapítvány is foglalkozik a témával "Alma a fán – A tanulás jövője" címmel. A nemzetközi stratégiai partnerségünk célja, hogy összehasonlítsuk a projektben résztvevő 6 európai uniós ország tapasztalatait, problémáit, megoldási javaslatait, jó gyakorlatait.

A németországi és athéni utazást követően, a sorrendben harmadik utazáson a dunaharaszti Baktay Ervin Gimnázium adott otthont a nemzetközi partnertalálkozónak.

A külföldi tanárkollégákat a dunaharaszti Kisduna Panzióban helyeztük el, a diákokat a gimnáziumunk diákjai és azok családjai fogadták be erre az egy hétre, ők gondoskodtak az ellátásukról, elhelyezésükről, a szabad órákban programokat szerveztek nekik.

A dunaharaszti rövidtávú partnerkapcsolat előtt a diákoknak házi feladatok, projektfeladatok formájában fel kellett készülniük a magyar projekt témájára. Mi az értékelési és vizsgarendszerek összehasonlítását és azok szerepét az iskolai lemorzsolódás megelőzésében vizsgáltuk. Mivel úgy véltük, hogy ebben a témában maguk a diákok a legilletékesebbek, ők azt a feladatot kapták, hogy egy segítő kérdéseket tartalmazó feladatlap alapján készítsenek egy rövid, max. 5 perces videót arról az iskoláról, amelyről álmodnának, ahová szívesen járnának. Ezeket az angol, illetve német nyelven készült videókat a Laffert Kúriában megrendezett nyitóest során mutattuk be a közönségnek, ez felkerül a projekt honlapjára és a részt vevő iskolák honlapjára is.

A videókat szakmai szempontból is kiértékeljük. Ennek eredménye bekerül a projekt eredményeit összefoglaló kézikönyvbe is.

A projekt nyelve német és angol. Minden munka ezeken a nyelveken készült el. A diákok aktívan részt vettek az szakmai és előkészítő anyagok lefordításában, így a nyelvtudásukat ilyen területen is kipróbálhatták.

A cserekapcsolat lebonyolításában sok segítséget kaptunk a gimnáziumban tanító kollégáktól, a Laffert Kúriától, a Művelődési Háztól és a drónfelvétel elkészítésében Szécsi Kristóftól.

Az Európai Unió által támogatott Erasmus+ projekt 2016-2019 között összesen 6 utazást foglal magában. A következő útra 2018. márciusában kerül sor, akkor Hollandiába, Utrechtbe látogatunk el 6 diákkal, hogy személyes tapasztalatokat szerezve folytassuk a megkezdett munkát.

Szilágyi Andrea

Élményeim a találkozóról

Az Erasmus+ egy több nemzetet magába foglaló program, amelynek egyik célja, hogy megismerjünk más kultúrákat, nemzeteket, s egy adott projektfeladatot közösen oldjunk meg.

Kezdetben tartottam az előttem álló héttől. Egy lényegében ismeretlen emberrel kellett eltöltenem az október 8-14 közötti hetet, ráadásul még nem is egy nyelvet beszéltünk. Aztán persze az angol és a német megoldotta a gondokat.

Vasárnap találkoztunk először a szép nevű görög cserediákkal, Christodoulos Katsaros-sal (görögül: ΚΑΤΣΑΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ). Először kínos csönd volt, mint ahogy az elvárható, de pár óra után már egy csomó közös témát találtunk. Még aznap, az első közösen eltöltött délutánon elvittük Budapestre, amit elég érdekesnek talált - az ő szavaival élve - a sok híd miatt, mivel Görögországra nem túlságosan jellemzőek a folyók, így a hidak sem.

Hétfőn a gimiben kezdtünk, részt vettek az első 2 órán, ami szerintem jó ötlet volt, mivel a messziről jött diákok találkozhattak egy magyar osztállyal, illetve egy kicsit beleláttak a magyar oktatásba is. Ezek után egy feladatlapot kaptunk, aminek kitöltéséhez végig kellett vezetni a vendégeket Dunaharasztiin. (Az idegenvezetők természetesen mi voltunk). Este a Laffert-kúriában a nyitóceremóniára került sor, ahol minden nemzet tanulói bemutatták, ők hogyan képzelik el az álomiskolát.

A kedd reggel „mesésen” indult, mivel Christodoulos eldöntötte, hogy nem fog felkelni. Így rám 20 perces megpróbáltatás várt: az ébresztgetés... de végül, hősies erőfeszítemnek köszönhetően sikerrel jártam. Aznap Budapestre mentünk az iskolával, főként a budai várat néztük meg. Aggódtam, hogy esetleg nem fogja érdekelni, de kiderült, hogy egészen izgalmasnak találta, mivel – szerinte - Görögországban várból sincs túl sok. Ezen kívül még körülnéztünk a Váci utcában is, ahol beszereztünk egy „I love Budapest”-es pólót – ami szintén nincs Görögországban.

Szerdán egy egyszerűbb projektnapot szerveztek az iskolában, melynek témája az idegen nyelvekhez kapcsolódott. Különböző feladatok voltak több állomáson elosztva, egyeseken más országok építészetét és látványosságait ismerhettük meg, máshol meg szavakat tanulhattunk idegen nyelveken. Délután elmentünk a többi görög cserediákkal és az őket kísérő magyarokkal bowlingozni. Aggodalomra semmi ok, megvédtük a haza becsületét, jobbak voltunk.

A következő napon a visegrádi várat néztük meg, ami be kell, hogy valljam, még nekem is újból szép élményt jelentett. A hegy tetején lévő várból elképesztő kilátás nyílt a Dunára.

Ezenkívül még ki voltak állítva régi lovagi páncélok, fegyverek, amiket ki is lehetett próbálni a kijelölt helyen, szakember segítségével. Magyarország egy egészen különleges, ámulatba ejtő oldalát ismerhették meg aznap a cserediákok.

A pénteki napon Lajosmizsére látogattunk el, ahol egy magyaros lovasbemutatót láthattunk. Érdekes volt, hogy a „betyárok” mennyire össze voltak szokva lovaikkal, és így elképesztőbbnél elképesztőbb mutatványokat láthattunk. A legelképesztőbb talán az volt amikor a lovas felállt a nyeregben.

Este pedig a záróünnepség következett a József Attila Művelődési Házban. Már mindenkin lehetett érezni a szomorúságot, hogy el kell válnia újonnan szerzett barátaitól. Elsőként a záró - beszédet hallhattuk, ami összegezte a hét programját, majd minden nemzet tanárai, illetve diákjai kijöttek, és pár szóban megköszönték az itt töltött csodálatos hetet. Ezután sor került egy prezentációra, ahol a mai oktatási rendszerről volt szó és arról, hogyan tehetnénk jobba ezt mind a diákok, mind a tanárok számára.

Utána volt egy kis disco, ahol táncoltunk, nevtünk, és elbúcsúztak egymástól a résztvevők, mivel mindenkinek máskor indult a gépe, így itt voltunk együtt utoljára.

És igen... végül elérkezett a szombat. Amilyen messzinek tűnt, olyan hamar itt is lett, és lehet, hogy csak egy hétig voltunk együtt, mégis igazi barátságok szövődtek. A görög csoporttól indulásuk előtt még egyszer elbúcsúztunk, megbeszéltük, hogy hol érhetjük el egymást, és azt is, hogy mindenképpen tartani fogjuk a kapcsolatot.

Végzőként köszönetet szeretnék mondani, mindnyájunk nevében, a kísérő és fogadó tanároknak, illetve a szülőknek is, akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a felejthetetlen hét.

Ladjánszky Dániel 8. A